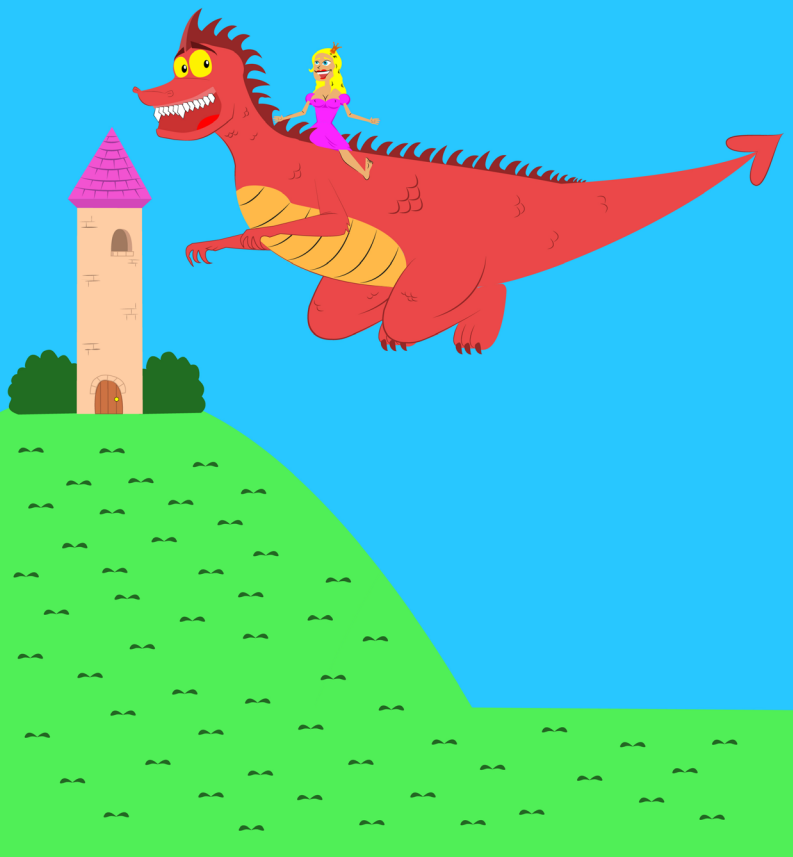

Nepohádky

Salma Blanco

NEPOHÁDKY

Salmo Blanco

*Pohádky - nepohádky
se slovíčky malé hrátky*

NEPOHÁDKY

Salma Blanco

Text © 2017 Salmo Blanco

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Ondřej Kobylka

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-162-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-163-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-164-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Pohádka o líné umělkyni

Žila – byla jednou jedna umělkyně.

Jak už to tak umělkyně umí i tato umělkyně uměla spoustu věcí.

Uměla moc krásně kreslit i malovat, uměla zpívat, tančit, vyprávět, uměla psát úžasné příběhy, uměla šít, vyšívat, příst, tkát, plést, háčkovat, batikovat, paličkovat, uměla psát básně a vymýšlet si úchvatné příběhy.

Uměla toho zkrátka moc.

Ale ze všeho nejvíc uměla lenošit. To jí šlo opravdu moc a moc dobře. Dalo by se říct, že to jí šlo úplně nejvíc.

A taky uměla báječně se vymlouvat a odkládat všechny nepříjemné věci. A i ty příjemné.

A slibovat uměla přímo pohádkově.

Slibovala všem a slibovala sama sobě.

Jen počkejte, říkala, až vytvořím svoje velké dílo. To budete koukat. To budete žasnout. Něco takového svět ještě neviděl. Jen počkejte!

A všichni čekali a skoro ani nedýchali. Tolik se báli, aby umělkyni nevyrušili.

Aby jí náhodou nepřetrhli nit inspirace, aby nezaplašili tu převelikou a přenádhernou myšlenku na to úžasné, velké dílo, co ho svět ještě neviděl.

Co nového naše slavná velká umělkyně tvoří. Vždycky jim odpověděla – jen čekejte, však uvidíte. Jednou stvořím takové dílo, že bude celý svět koukat. Však uvidíte.

A tak zase všichni čekali a ani nedutali. Nikdo neměl odvahu zeptat se velké umělkyně, nikdo ji nechtěl vyrušit.

Protože co kdyby právě on, nedej bože, zavinil, že by umělkyně zapoměla na svoji velkou myšlenku, na své dílo, co ho svět neviděl.

A umělkyně? Ano, zítra začnu – říkala si každý den. Už zítra. Určitě. Pak všichni uvidí. Dneska ještě musím odpočívat, sbírat sílu. Ale zítra! Zítra se do toho pustím. Tohle si opakovala naše velká umělkyně každý den. Vždycky ale bylo něco, co bylo zajímavější, než se pustit do svého velkého díla.

Na internetu objevila novou hru, na facebooku nové přátele, v obchodě dostali nové hadříky. Prostě pořád se dělo něco, co ještě musela nutně udělat.

Tak utekl den, týden, měsíc, rok, deset let a s každým dalším dnem se nějak ztráceli všichni ti tajní a veřejní obdivovatelé, kritici, znalci a umělci si našli jiný objekt zájmu, jiného nového umělce, jiné velké dílo a naše umělkyně najednou zjistila, že je stará vetchá babička, už nikdo nečeká a neprosí o její velké dílo, které svět ještě neviděl a že za celý

svůj život vlastně nic nevytvořila. A potom umřela a nikdo se už nikdy nedověděl, o co svět přišel. O jak nádherné, velkolepé, úchvatné, omamné a nezapomenutelné dílo. Dílo, které svět neviděl. A už ani neuvidí.

PS: ale v sázení brambor na internetu byla naše umělkyně vážně nejlepší!

Pohádka o nešťastné úřednici

Jednou, v jednom velkém městě, na jednom úřadě, seděla jedna úřednice. A ta úřednice byla moc a moc nešťastná. Byla nešťastná proto, že venku svítilo sluníčko, byla nešťastná, že přšelo a byla nešťastná, že je nešťastná. Prostě, ať se dělo, co se dělo, úřednice byla pořád nešťastná. Seděla za svým pracovním stolem, koukala do svého počítače, pracovala, vyplňovala papíry, vydávala potvrzení tak, jak už to úřednice dělají a byla moc a moc nešťastná.

A nejenom v práci byla naše úřednice nešťastná, ona byla nešťastná i doma i venku na procházce s pejskem, i v kině, v divadle, na návštěvě u kamarádky, v lese i v parku. Smutně chodila, smutně se usmívala, smutně koukala. Smutná, nešťastná úřednice, kterou nic a nikdo nedokázali rozveselit.

Jednou zase tak seděla v práci za svým stolem, koukala do počítače a právě vyplňovala nějaké velmi důležité formuláře a cítila se tam moc nešťastně, jako ještě nikdy dlouho předtím ne. Úplně nejvíc nešťastně a dokonce ještě víc, než nejvíc.

Když už se zdálo, že nešťastná úřednice ze svého neštěstí už snad ani dýchat nemůže, něco se stalo. Ozvalo se slabounké ťukání na dveře. Nejdřív jen tak maličko – ťuk, ťuk, ťuk.

Úřednice si dokonce myslela, že se jí to jenom zdálo a tak dál nešťastně vyplňovala důležité formuláře na svém počítači a přemýšlela nad tím, jak je moc a moc nešťastná.

Ťuk, ťuk, ťuk – ozvalo se zase na dveře a tentokrát už hlasitěji. Nešťastná úřednice se skoro až polekala. Rychle vyskočila od stolu a pomyslela si – ach, to mi zase nesou další práci a další formuláře, abych je vyplnila, ach, já nešťastná!

Nešťastně otevřela dveře a smutně se podívala ven. Ale co to? Venku vůbec nikdo nebyl. Jak to? Kdopak to ťukal, když tady teď nikdo není?

Nešťastná úřednice se rozhlédla po chodbě před svou kanceláří, nejdřív se podívala na jednu stranu, potom na druhou stranu, ale pořád nikde nikoho neviděla.

Nešťastně pokrčila rameny, zavřela dveře a zase se posadila ke svému počítači a zase vyplňovala důležité formuláře.

Ťuk, ťuk, ťuk! Ozvalo se ještě víc hlasitě, až nešťastná úřednice poskočila leknutím na židličce. Ach, zase někdo ťuká! pomyslela si nešťastně a

koukala na dveře, jestli se to ozve znova. A ano, ozvalo se to!

ŤUK, ŤUK, ŤUK. Úplně nahlas!

Úřednice vyskočila ze židle, že málem převrhla stůl i s počítačem a honem otevřela dveře.

Ale co to? Za dveřmi zase nikdo nebyl. Nešťastná úřednice koukala na jednu stranu chodby, potom na druhou, dokonce se koukala i na strop i na podlahu, ale nikde nikdo. Chodba byla prázdná, strop byl prázdný a ani na zemi nikdo nebyl. Úřednice se dlouho koukala, ale nikde nikoho pořád neviděla. Nakonec si jen nešťastně povzdechla a pomalu za sebou zavřela dveře a zase se posadila k počítači.

Asi jsem nemocná, pomyslela si, slyším ťukání a nikoho nevidím. Ach, já nešťastná. To už asi brzo umřu. A zase byla nešťastná tak, jako ještě nikdy v životě nebyla a smutná tak moc, jak také ještě nikdy v životě nebyla. Byla to ta nejnešťastnější a nejsmutnější úřednice, která kdy po světě chodila.

ŤUK, ŤUK, ŤUK.

Tentokrát se úřednice tak moc polekala, že vyskočila od počítače, shodila všechny papíry, co měla na stole, převrhla židli, na které seděla a rozlila si kafe, co měla postavené vedle počítače. Kafe vyšpláchno na monitor, zateklo do klávesnice, kapalo

ze stolu na koberec a na počítač, který stál vedle stolu na zemi a na všechny ty rozházené papíry.

V počítači to začalo jiskřit a prskat a všelijak divně rachotit, monitor začal blikat a obraz se na něm kroutil a vlnil, formuláře se ztrácely a mazaly, až to nakonec všechno krásně zajiskřilo, zaprskalo, křuplo, luplo a zhaslo. A bylo ticho. Ventilátory počítače se dotočily, harddisk zkolaboval, monitor potemněl.

Nešťastná úřednice stála uprostřed své kanceláře, držela se oběma rukama za hlavu a vyděšenýma očima nešťastně sledovala tu pohromu.

Ach, teď už nic nenapišu, už nevyplním žádný formulář, už nestihnu důležité termíny. Ach, já nešťastná!

A najednou se zase úplně slabounce ozvalo – ťuk, ťuk, ťuk.

Úplně nejvíc nešťastná úřednice pomaloučku otevřela dveře a vykoukla ven. A teprve teď uviděla, že za dveřmi stojí osůbka, malinká, drobounká, skoro průhledná, zkrátka víla.

Nešťastná úřednice ještě nikdy v životě vílu neviděla. To víte, víly se nenechávají jen tak vidět, jsou tak slabounké a lehounké, že kdyby se ukazovaly každému člověku, neměly by vůbec

žádný klid a brzo by je lidi úplně umořili. Proto se víly jen tak každému neukazují.

Ale naši nešťastné úřednice se víla ukázala. Stála na chodbě, trochu rozpačitě se usmívala a rukama si žmoulala lem sukýnky.

Kdo jsi? zeptala se konečně naše nešťastná úřednice.

Jsem víla, odpověděla víla a pořád se pěkně, ale tak trochu rozpačitě usmívala.

A co tady děláš? ptala se dál úřednice.

Přišla jsem pro tebe, řekla víla, jako by to bylo úplně normální, že víly chodí za nešťastnými úřednicemi. A pokračovala: Musíš jít se mnou, protože se nemá kdo starat o moje květinčky a já už to sama nezvládnu. Vybrala jsem si tě, protože vím, že máš květinčky ráda a že jsi dobrý člověk. A dobrý člověk a květinová víla patří k sobě. Tak to je.

Úřednice překvapeně koukala a pořád se nemohla vzpamatovat z toho, co se stalo a z toho, že vidí vílu a z toho, co jí ta víla říká. To víte, to se vám nestane každý den, že úplně zničíte pracovní počítač a přijde za vámi víla. To není jen tak. To už člověka hodně moc překvapí. Naše nešťastná úřednice také hodně moc překvapená byla a dokonce na chvíli i zapomněla na to, že je vlastně úplně nejvíc nešťastná. Koukala na vílu, víla koukala

na ni a pomaličku se začala usmívat. Nejdřív jenom tak trošičku, jen malounko, ale potom už se usmívala víc a víc a víla se také usmívala a tak se na sebe pěkně usmívaly. Potom se vzaly za ruce a vyšly spolu ven z budovy a šly a šly, až došly do velkého zahradnictví na kraji města a víla ukázala úřednici, kde bydlí a kde jsou její květiny a úřednice si hned svlékla úřednické šaty a oblékla si zahradnické šaty, vzala do ruky konev s vodou a motyčku na plevel a s vílou se spolu spustily do práce. Zalévaly, okopávaly, víla úřednici ukazovala, která květinka co potřebuje a moc pěkně se jim spolu pracovalo. Večer se úřednice ubytovala v zahradnickém domečku, aby ani v noci nemusela od květin a od květinové víly odcházet. Už si ani nevzpomněla na svoji kancelář, na svůj počítač a strašně moc důležité formuláře. A představte si, dokonce i zapomněla na to, že je strašně moc nešťastná! Protože už nešťastná nebyla. Najednou byla úplně nejvíc šťastná. Protože dělal to, co ji bavilo a co měla ráda.

A tak se díky květinové víle z jedné nešťastné úřednice stala šťastná zahradnice.

A jestli neumřely, tak tam spolu zahradničí ještě dnes.

Pohádka o dědečkovi a jeho sani

V jednom malém městečku, žil jednou jeden dědeček a babička. Žili si ve svém domečku už dlouhá léta, znali dobře jeden druhého a mohli si žít docela spokojeně. Děti už jim vyrostly a pustily se do světa, důchod byl pěkný, zdravotní služba sloužila a v domečku bylo dobře.

Ale kdyby.

To je právě to – kdyby. Kdyby babička pořád na dědečka jen nekřičela, nehubovala a nemračila se. Zkrátka, babička už byla taková. Pořád musela křičet, hubovat a mračit se na dědečka. Dělala to tak už od mládí, od chvíle, kdy si ji dědeček odvedl k oltáři. Protože babička k oltáři vůbec nechtěla, nechtěla ani dědečka, ani děti. Babička chtěla něco jiného, chtěla poznávat svět, chtěla poznávat lidi. Místo toho poznala dědečka. Dědeček byl tehdy pohledný chlapík a babička – tehdy také mladá slečna, se mu moc líbila. Proto dědeček, který tehdy ještě nebyl dědeček, dělal všechno možné, aby si mohl babičku, která tehdy také ještě nebyla babičkou, odvést k oltáři. A když se mu to konečně povedlo, myslel si, že teď budou oba šťastní a spokojení. Ale nebyli. Babička spustila svoji lamentaci a přestávala, jen když šla spát. Dědeček

si říkal, že to snad babičku přejde, až se jim narodí první dítě. Ale nepřešlo ji to. Ani po prvním dítěti, ani po druhém, ani po třetím a po čtvrtém už vůbec ne. Pořád jen lamentovala a spílala dědečkovi a byla na něj moc ošklivá.

A tak utíkaly roky, dědeček pořád trpělivě čekal, až babička přestane lamentovat a hubovat mu a babička pořád nepřestávala a pořád dědečkovi jen spílala a lamentovala. A říkala mu moc ošklivá slova a moc ošklivé věci.

Dědeček jen vždycky smutně pokýval hlavou a říkal jí: „Mařenko, už nebruč.“

Ale Mařenka – babička pořád jen bručela, mračila se a byla na dědečka ošklivá.

A tak šel čas, roky utíkaly a v domečku se nic nezměnilo. Děti vyrostly, odstěhovaly se do svých domečků a babička s dědečkem zůstali sami. A babička pořád jen lamentovala a hubovala dědečkovi a říkala mu moc ošklivá slova.

Dědeček už z toho byl celý nešťastný, už si s babičkou nevěděl rady, ale protože ji měl pořád moc rád, vždycky jí odpustil a vždycky na ni byl hodný.

A jednoho rána, sluníčko zrovna krásně svítilo, dědeček byl už vzhůru, chystal snídani pro babičku, tak, jak to dělal celý život. Zrovna, když jí mazal

chleba máslem a krájel jí ho tak, jak měla ráda, tak si povzdechl a posmutněl. Věděl, že babičce stejně radost neudělá, že babička na něj bude zase jenom křičet a říkat mu moc ošklivá slova. Ale stejně ji měl moc rád a tak si jen povzdechl a řekl si: „Mařenko moje, kéž by ses tak mohla změnit. To by se nám krásně žilo! Tolik moc bych si to přál.“

Jenomže dědeček netušil, že svoje přání řekl přesně právě v kouzelnou chvíli, která přichází jednou za tisíc let! A jeho přání se splnilo!

Tak tak.

Jenomže ono to není jen tak, říct nějaké přání, to se musí panečku pořádně promyslet. Dědeček svoje přání řekl s upřímným srdcem, ale už neřekl, jak se má babička změnit. A protože babička pořád jen soptila a hubovala a prskala kolem sebe jedovaté věci, tak se změnila – v saň!

No vážně! V opravdovou jednohlavou saň s křídly.

Seděla na posteli, koulela očima a plivala kolem sebe oheň a síru.

Dědeček nesl babičce do postele chleba s máslem a kafe z melty, aby jí udělal radost a co nevidí! V posteli sedí saň, má na sobě babiččinu noční košili, na nose její brýle a koulí očima.